

Pável Márta

TUDÁSUNK ERŐSEN KORLÁTOZOTT VOLTÁRÓL

II.rész

Cikkem mottója: *"A repülés megvalósítása a levegőnél nehezebb szerkezettel csupán agyrém."* - A párizsi tudományos akadémia véleménye 1903-ban.

Sokféleképpen értelmezhető az emberi korlátozottság. Ha valaki nem tud járni, akkor mozgásképtelen, rokkant. Ha nem lát, akkor vak, és korlátozott munkaképességgel rendelkezik stb. Ezek nyilvánvaló dolgok, nekünk. De az már nem nyilvánvaló, amikor azt hisszük, mindent tudunk, azután kiderül, sorra tévedtünk. Egy példa: a geocentrikus, majd a heliocentrikus világkép stb.

Agyunk, érzékszervünk, emberi elme, szellemi tulajdonságaink határoznak meg most minket, és az első kettőre alapoz a materializmus, s az ebből kialakult tudományágak. A szellemi tulajdonságokra pedig a teológia, filozófia bizonyosságai reflektálnak, többkevesebb sikerrel. A világtörténelmet írásban rögzítőkről például mennyire lehetne elmondani, hogy pártatlanok voltak? Ezzel együtt el kellene ismerni, hogy minden érzékszervünk és az eszünk kissé másképp mozog, másképp érzékel, mint például 20000 évvel ezelőtt. Lehet, hogy kifinomultabb, hogy jobban látunk, vagy nem biztos, hogy azt látjuk, amit kell, vagy azt érzékeljük, ami messzebbre visz, vagy csak arra specializálódtunk, ami fenntart. Nagy kérdés, merre tolódtunk el, amit látni, érzékelni akarunk, vagy finomodva keressük azt is, amit sejtünk, de nem is tudtunk eddig látni sem, pontosan elképzelni sem. Felmerülhet a jogos (?) kérdés, a társadalmi dezinformáció mennyire működik, vagy éppen a tananyag része is akarva (?) vagy akaratlanul(?) ferdített?

Mi lett hangsúlyos, amit látni akarna a szellemi hajtóerőnk? Az elménk, felfogóképességünk szerintem fejlődött, de nem mindenkinek egyformán, s itt erős szakadás érzékelhető. A felfogóképességünk, a spiritualitásunk, megértésünk különböző fokában jelentős elkülönülés van, aszerint, hogy ki mennyire pallérozza az elméjét. Van, aki pl. megelégszik egy TV nézéssel, keresztretjvényfejtéssel, eszik, iszik stb. s ennyi. A másiknak ezek nem jöhetnek számításba, persze a létfenntartási dolgokon kívül, mert feszegeti a lét nagy kérdéseit, „kínozza az agyát” filozófiával, matematikával, művészetekkel, csillagászatval satöbbi, tehát azt keresi, hogy hol lehet valami kiút abból a tudatlanságból, amiről már ő is tudja, hogy tudatlanságban szenvedünk, s ebből hogyan lehetne kijutni.

1. Nicolaus Cusanus szerint:¹ *A teremtett világot és egymást is sokszor eszünk és érzékszerveink által közelíthetjük meg, ha azonban az Isteni valóság az emberi elmét meghaladja (amiben a két fél egyetért), akkor nem foghatjuk fel úgy, mint a teremtett világ*

¹ <https://utitarsak.net/a-tudatlansag-tudasa-nicolaus-cusanus-oroksege/>

többi tagját. Akkor a megismerési folyamatban saját rációinkat is meghaladjuk. Ha Isten emésztő tűz, akkor közelsége minket is megemészt. Hogyan vagy honnan ismerjük meg Istent úgy, hogy a számunkra járatos megismerési utakon túli valóságát is el- és megismerjük?

Erősen felmerül az emberben a kérdés - ami természetesen a hitetlen világ szemével legintendő dolog, de az most számunkra nem érdekes -, hogy el tudunk-e jutni az igazságig Isten nélkül vagy Isten segítségével. John Locke pl. olyan következtetésre jutott, hogy a vallásnak azért nem lehet helye a társadalomban, mert Isten megismerhetetlen. Ebben, ha szó szerint vesszük lehetne igaza is, de láthatóan rossz az irány.

Azt vélem, hogy Isten nélkül nem jutunk el semeddig sem, maximum addig, amennyit az érzékszerveink felfognak, de annak az értékelése, analizálása sem biztos, hogy jól történhet.

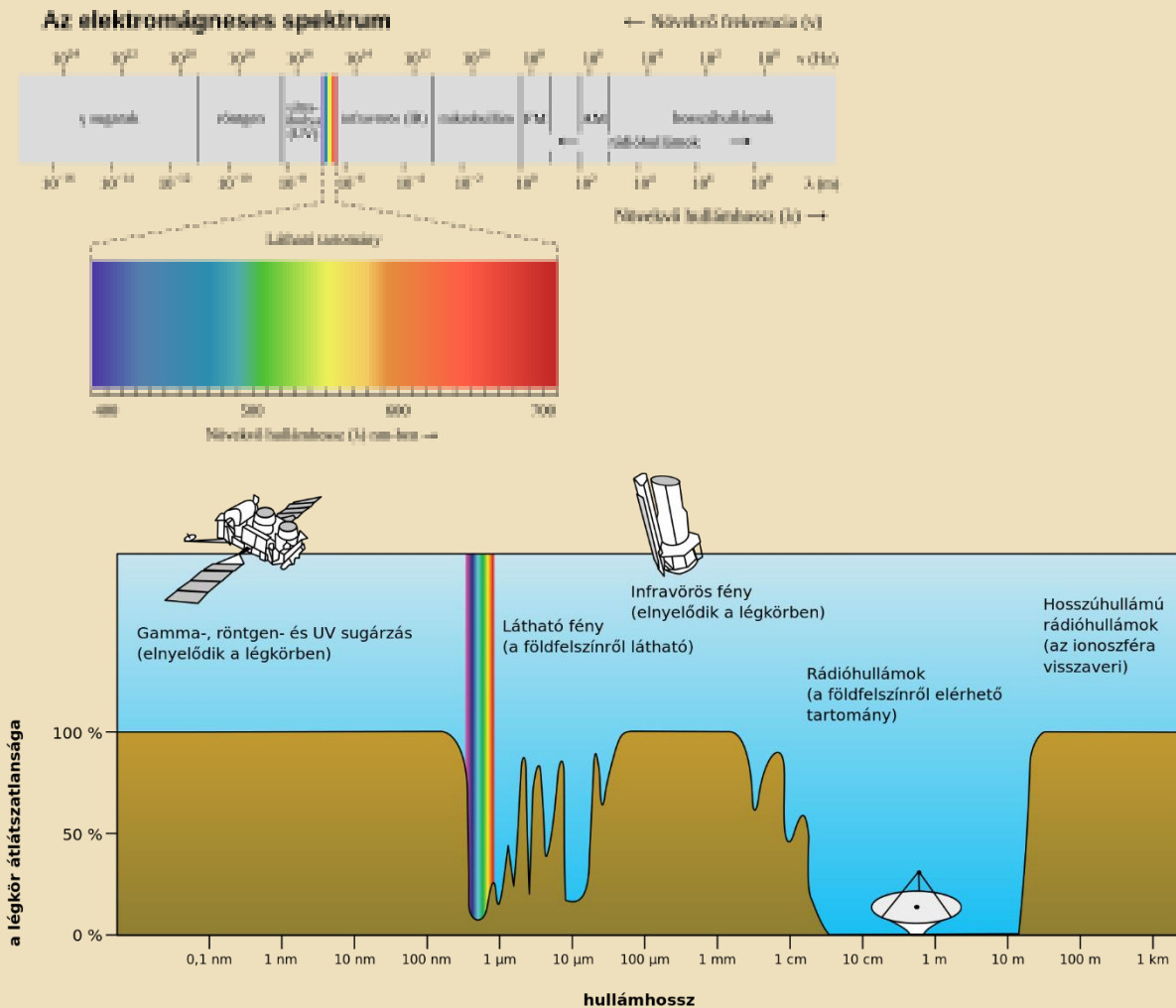
Isten segítségével az ember transzcendálhatja magát, és túlléphet a földi keretein is, s ha meg tudja tenni, akkor valameddig eljuthat az igazsághoz vezető úton. Ennek az útnak csak kezdete van, s akár az élet végéig való törekvés lehet. (Jó pap holtig tanul.) A túllépés szándékának a következménye a szellem nyitottsága az elfogadás képességével, az önkorlátozottságának a levetése, ezek mind olyan tényezők amelyek segítenek abban, hogy el tudjunk jutni a végső igazság megközelítéséhez. A végső igazsághoz –véleményem szerint– ember ebben a formájában csökkent befogadó képessége miatt nem valószínű, hogy eljut. Talán egyes esetben sikerülhetne, ha teljesen ki tudna lépni önmagából, de akkor is azt mondom, hogy újabb és újabb korlátok és gátak vannak, amiket nem ismerünk. Nagyon balga dolog lenne azt gondolni, hogy ameddig meditációval jutottam, az valami/a vég, nem igaz, mert a határt állandóan odébb „tolják”, ez a határ állandóan újabb és újabb ajtókat/horizontokat nyit ki. Az ember ameddig bírja, megy, és újra megy... de egy dologra biztosan rájön, hogy nem tud semmit, főleg ahhoz képest, amit addig tudni vélt.

Ki az, aki állandóan tovább „tolja” a határt? Direkt vagy indirekt módon, de Istentől származó cselekedetnek lehet venni. Nem azt mondom, hogy személyesen csakis Ő, mert –földiesen kifejezve– vannak segítő lényei, ugye a kereszténységben angyaloknak satöbbinek hívjuk őket. Ők valami szinten mellénk rendelt, magasabb fejlettségű lények, de többnyire az Isten az, aki kormányoz minket, aki az újabb és újabb felismeréshez vezetget minket. Ugyanakkor azt, hogy ki az, akivel „beszél”, kitől „kapja az infóját”, nagyon fontos lenne tudni az embernek, ezt úgy hívják, hogy a szellemek megkülönböztetési képessége. Ez igen sikamlós és veszélyes talaj, nagyon sokan tévúton is járhatnak, vagy meg is örülhetnek. Itt nagyon jó lelkipásztor, korrekt irányítás és szófogadó tanuló kell. Ez csak a nagyon kiművelt és mély lelki potenciával rendelkező ember számára járható út, ezért a megismerés, valószínűleg, az egyre mélyebbre jutásban csak különleges embereknek /lényeknek lehetséges. Ez messze nem elfogadott a társadalom részéről, sőt, gyanús, pedig ilyen lények nélkül nincs szellemi/spirituális haladás. A többiek vagy meghallgatják és elhiszik, vagy nem hiszik el, és elutasítják, vagy támadják.

Úgy gondolom, hogy az emberiség tudományos életében a legnagyobb hiány az alázatból van. Nem képesek felfogni, hogy egy rendszert belülről autentikusan nem lehet meghatározni; lehet hogy ezt megértik, de nem alkalmazzák, sajnos. Bármelyik tudományágat nézzük, matematika, fizika, kémia stb. mindegyik téves úton járhat, ha csak 3D-ben dolgozik/gondolkodik/észlel. A rendszerben levés az objektivitást veszélyezteti, igazából nem tudhatjuk a valóságnak mennyi részét közelítettük meg.

Erre egy példa a látás.

Köztudott, hogy az emberi szem a 380 és 750 nanométer hullámhosszok közé eső elektromágneses sugárzást érzékeli. Ez frekvenciaértékekben 790-400 terahertz (THz).² A látható fény hullámhosszainál kicsivel hosszabb hullámhosszak neve „közeli infravörös”, míg a kissé kisebb hullámhosszaké „közeli ultraviolet”.

A látással való példámon éppen a napokban beszélgettünk a mélyen gondolkodó barátaimmal, hogy milyen érdekes és nagyon banális példa, ha az ember éjszaka fél, akkor felcsukja a villanyt és már nem is fél 😊. Ha racionálisan belegondolunk, ez erősen nevetséges. A fenti példán látjuk, hogy mennyi a mi látási tartományunk, amit egy kis lámpával még sötétben „láthatóbbá” teszünk, de akkor a szemünknek láthatatlan jobbra-balra elterülő skálán igen széles sávban, mi van? Érdekes, csak abban a tartományban félünk, amiről tudunk, a többitől nem veszünk tudomást. Pedig ha így gondolkodom –ami valóságosnak tűnik–, bárkivel, bármilyen jelenség előfordulhat, akár felcsuktam a villanyt, akár nem. De mi attól a kis villanytól, vagy ha már világos van és süt a Nap, megnyugodva azt gondoljuk, hogy már nincs okunk a félelemre. Ez számomra egyszerűen erősen nevetséges, ugyanakkor szánalmas is. Ebből az látszik, hogy a félelem ebben a sávban megszokott, az agy működésével kapcsolatos valami, oda-vissza reakció, s nem tudjuk, miért van így.

² https://hu.wikipedia.org/wiki/Látható_spektrum

Ha megérti, akkor az agy ugyan már tudja, hogy jobbra-balra van egy óriási szemünknek láthatatlan világ, valószínűleg tele különféle, akár értelmes lényekkel is. Azokban a sávokban még mások is lehetnek, sőt velünk együtt élhetnek, s lehet, hogy jóval előttünk is itt éltek. Így már más az aspektus, kérdés az is, hogy ez a tény az embereket nyugodttá teheti-e; nem valószínű, hogy egy ilyen egyszerű dologra át tudnak állni. Elképzelem, akik/amik a látókörünkön kívül vannak, milyen jól vigyorognak, amikor felcsukjuk a villanyt, s ők „büntetlenül” akár kán-kánt is táncolhatnak körülöttünk, mert a hangokból sem mindent hallunk...! Ha a helyzetünkbe belegondolunk, eléggé nyomorúságos az érzékelésünk, amire a mai tudomány épít.

A mi látható sávunk végtelenül keskeny, és ha csak ezt az egy dolgot említem, újra kell gondolni az embernek, mitől félt eddig, s mitől „kellene” félnie ezután. (Persze nem kell, mert ami volt, van is, azzal az együttéléssel mint eddig.)

Látható – ha csak ezt az egy tényt nézem –, az agyunk, a tudatunk, már ezt is tudja, ennek ellenére, a ránk szocializált vagy evolúciósan kialakult agyi korlátozottságunk tán ösztönösen működik. Levetni nagyon nehéz lenne.

Sok emberben ott a vágy a keresésre, a mértékét a képességük határozza meg, hogy tudnak-e túllépni a 3D keretein. Sokan ezt a törekvést nem értik, még megkérdézik, hogy minek lépnék túl, mivel leszek előbbre? (Aki ezt kérdezi, az valószínűleg semmivel.) Sokfélék vagyunk, az egyházi rendekben is van, aki kapustestvér, van aki rendezető prior, s ez így van a világi életben is, akár a tudomány területén is. Ebben az életében nem biztos, hogy mindenki előbbre megy, valaki igen, valaki nem.

Ezen keresztül mutattam be, hogy mennyire korlátozott az ember, s többnyire azok is akik a tudományt művelik, de itt van két szélsőség és szelekció is, persze nem biztos, hogy az erősen haladó szelleműeket érvényesülni engedik.

Sajnos, köztudott az érzékszerveink korlátozott volta, több területen is igaz: ismerjük a hallás, szaglás lemaradásunkat akár a kutyával szemben is, s ez csak a felszín. A baj az, hogy ez úgy komolyan nem zavarja a tudományos világot, pedig a korlátozottság visszahat még a gondolkodásunkra is: amit eddig biztosnak vettünk, és tudományt alkotunk belőle, az lehet erős tévedés is. Erős tévedés, ha a jövőnköt csak a 3D-re alapozott materialista tudás termékeként képzeljük el, ebbe már sok civilizáció belebukott.

³*A társadalomkritikusok újra és újra rámutatnak a Nyugat bajaira. Az elidegenedés, a társadalmi normáktól való eltérés (anómia), a nihilizmus, s az ezzel járó pesszimizmus, kilátástalanság mintegy melegágya a bűnözés, öngyilkosság növekedésének, vagy az ún. lassú öngyilkosság, a drogok, alkohol stb. egyre szélesebb körökben való elterjedésének. Egyre gyakrabban visszatérő kulcsszavak ezek, ahogy a józan ész kora átengedi helyét az aggodalom korának.*

Ez is mutatja a tudás korlátozottságát, illetve a földi tudás mindenhatóságába vetett tévhitet, ami nem képes az emberiség fennmaradásához, a technikai erkölcsi, gazdasági stb. fejlődésre hathatós előremutató választ adni, ahogyan az egyházak sem. Isten többségüknek halott, vagy éppen hiszegetik, de nem alapoznak rá, aki pedig teszi az az unikum.

³ <https://www.kagylokurt.hu/603/tarsadalomtudomany/vallas-es-tudomany.html>

A világ, s benne az ember több mint érdekes, és a legnagyobb talány. A lineáris szemléletet fel kéne váltani a tér-idő, korlát nélküli, multiuniverzális szemléletével is, legelőbb a tudományos világnak. Az orvoslásnál például igaz vannak próbálkozások, de csípőből leverik pl. a gyógynövényeket, a homeopátiát, vagy az akupunktúra tevékenységét, vagy a mozgásos erőközpontok kezelését. Sokkal nagyobb hangsúlyt kellene fektetni az ember egészére. Az orvosokat már az egyetemen sem komplexen tanítják, nem verik beléjük, hogy az ember testi és lelki tulajdonságokkal bír, amik szinte egyenrangúak a bajok okozásában is. Hinni, és tudniuk kellene –más lenne a törődés, és az ellátás minősége is–, hogy a beteg (akár tudatosan, akár tudat alatt) szeretet, törődés vagy bármi hiányában be akarja fejezni az életét, és erre semmilyen gyógyszer sem fog hatni. (A mai covid óta kialakult százalmas orvosi helyzet, hogy jobbára telefonon vagy emailben érintkeznek a betegekkel, nem is látják őket...) Ha ilyen egyoldalú embermegközelítés van, akkor az egyetemen szegények hiába pusztulnak bele a mikrobiológia, immunológia stb. tanulásába... Mire mennek vele, ha tudják a hormonokat, fehérjéket stb., s a beteg mégsem gyógyul, mert nem jól fogtak hozzá.

Ami most látható, ez már viszont a társadalom működéséből is fakadhat. A fenti idézet szerint is a negatív hatásokat egyre jobban lehet érezni, tehát itt fel kéne lépni, helyre billenteni a féloldalra billent társadalmi felfogás, hamis megelégedettség szekerét.

Többször említettem az alázatos megközelítési témát: jobban kellene a szemnek a láthatatlanra is figyelni, levetni az egót és ezer százalékkal a tudatunkat kifelé helyezni. Próbálkozni kellene, hogyan tudnánk egészségesen visszahelyezni a fejlődésünket illetve a tudásunkat a normális, mostani technikai szintnek megfelelő ember magas fejlődési szintjére. Ehhez elvárt, hogy lelkileg is, egzisztenciálisan is egészséges társadalmi körülmények legyenek, hogy az emberiség alakuljon, fejlődni is tudjon, és ne pusztulni.

Miért is keresi az ember, még ha a teljes igazság eléréséhez semmi reménye sem lehet azt, hogy hol, meddig terjed az, amit nem tudunk?

Uo. 1 N. Cusanus: *Szellemünk tehát az örök bölcsességtől birtokolja princípiumát. Eszerint olyan módon létezik szellemileg, hogy léte jobban hasonlít a bölcsesség formájához, mint valami egyéb, nem szellemi természetű létező. Ennélfogva, amikor a bölcsesség kisugárzik egy szent életű ember lelkébe, avagy abban működik, az a lélek vágygal teli mozdulattal buzog föl. Aki ugyanis szellemi mozgással a bölcsességet keresi, az belülről megérintődve, valamint magáról megfeledkezve testi elragadtatást él át, s mintegy testén kívül kerülve éri el az előzetesen megízlelt édességet. Az összes érzéki valóság súlya sem képes őt visszatartani, amíg csak egyesül az őt vonzó bölcsességgel.* (89–91. oldal)

Cusanus a bölcsességről ír, de mi ma már nem egészen ezt értjük a bölcsesség alatt, bár megközelíti a dolgokat. A bölcsességhez még hozzátenném, amikor az emberben a nagyon különböző információk, tapasztalatok, spirituális, földi, erkölcsi s egyéb tudások egy nagy gömböt képeznek, ez a nagy gömb messze átszínezi az eredményt, amit az ember aztán levon konklúzióként. Más lesz az eredmény, ha átgondolva, többféle oldalról közelíti meg a dolgokat, és ez a bölcsesség lehetséges, hogy valóban Istentől ered. De anonim módon is lehet Isten a háttérben, például van olyan idős ember, aki úgy, ahogy Isten-hiszegető, de nem különösebben: nem misztikus, nem elmélkedik. Mégis, egy olyan fajta bölcsességgel rendelkezik, hogy az ember megáll és komolyan elgondolkodik, ez honnan van? Ez is adomány, hozott, kegyelem, ki tudja? De úgy, hogy én most bölcsülni akarok nem lehet; van egyfajta potencia, egyfajta erős törekvés, hogy a bozontjaimat a lelkemről leverem, hogy

egyre tisztábban láthassam a valóságot. Az, hogy megbölcösülök-e ettől vagy nem az nem feltétlenül az én akaratom függvénye.

Tudásunk tévedésekkel tarkított, így sok-sok valótlan dolog bölcsője. Itt nem a gyenge, de igaz alapokra épített fokozatos fejlődésről beszélek, mert ott az alap valós volt. Gyakran nagyon kevés dolog állja meg a helyét, de pl. az isteni kinyilatkoztatás az evangéliumban, azok a dolgok, amelyeket a józan ész nem mindig enged megérteni, de amit elmélkedésben az ember megkap –nem képzelődik–, az azt bizonyítja. Semmiféle információ később sem írja fölül, vagy nem annulálja az információt, hanem mint egy alapra ráépít, mélyen megértet, elképesztő módon megmagyarázza. Tehát nem az fog kiderülni a későbbiek folyamán, hogy nem igaz, hanem az, hogy mekkora rejtett kincs van előttünk. Ez a Biblia nagy titka.

A tudás bekorlátozása, az alapigazságok kikerülése, az inkább hamis alapokra épített, majd ennek direkt megtartott továbbfejlesztett variációja például a kereszténység (császári presszióra született dogmával) reinkarnációs hitének tiltása. Mennyi –számomra– erőltetett dogmát szült, hogy tartsák magukat a tévedéshez. A zsidóknál (legalábbis Krisztus előtt) egy részének természetes volt⁴ *A zsidó misztikus vallás, a kabbalisztika is foglalkozik a lélekvandorlással. „A lelkeknek vissza kell térniük a legfelsőbb szubsztanciába, ahonnan származnak. De ennek végrehajtásához minden tökéletességet ki kell fejleszteniük, amelynek csírája el van ültetve bennük.” – olvasható a Zóhárban, az egyik alapkönyvükben.*

A fenti példák alapján láthatjuk, némi politikai, ideológiai, egoista nézetek is szerepet játszanak a tévedések tudatos (?) megtartásában.

Szerintem szükséges, hogy Istent bevonjuk az igazság keresésébe, mert nélküle nem megy, illetve nagyon sok tévedést okozhat. Sokszor fölmerül az emberben a kérdés, hogy ha a többség a kornak való megfelelési kényszer miatt is, sok mindenben téved, ahogyan a történelemben is látható (főleg egyben visszaolvasva, elképesztően manipulatív az alkotók tudatos, vagy csak vélt tudatlansága miatt is), merre keressük a kijavítandó igazságot, mert itt hegyek épültek a valótlanságra.

Gaul Géza: A megismerő szerv Bohr megállapítását a kognitív lélektan fényében a következőképpen fogalmazhatjuk meg: Az emberi logika, a matematika, az okság elve, a tudományos gondolkodás alapjai, voltaképpen a mai embernek (Homo sapiens sapiens) egy a törzsfelődés során kialakult szerve (a megismerő szerv), amely rendkívül eredményes volt az ember kifejlődése során, és, mint tudjuk, végső soron lehetővé tette az ember kiválását a természetből. Ez a szerv az ember múltjából, múltjának mindennapi körülményeiből ered, azok választották ki, azokban eredményes, azon körülmények között eredményezett szelekciós előnyt⁵

A fenti sorok nagyon jó meghatározást adnak, és valóban így van, hogy ez a fejlődés, ez a pozitívan ható evolúció elvitte az emberiséget odáig, ahol most van. Észlelhető egyfajta cizelláltság ezen belül, és egyfajta olyan evolúciós vagy törvényszerű fejlődés, hogy elválnak egymástól a fejlődési ágak, és lesznek megalapozó szellemi emberek, és lesznek ösztöneiknek élő emberek. Nagy kérdés: melyiknek biztosíthatja jobban a fennmaradást? Ha

⁴ <https://kollektivmagazin.hu/2021/07/07/tudomanyosan-a-reinkarnaciorol/>

⁵ <http://www.sze.hu/~gaul/magyar/koppen2haga.pdf> Bohm, David: Okság és véletlen a modern fizikában. Gondolat, Budapest, 1960.

egy kicsit átgondoljuk, akkor arra kell kérdeznünk, biztos, hogy az-e a fennmaradás hosszú távon, ami ma megy? Mennyire csúszik ki az emberiség lába alól a talaj, tudják-e, hogy mit akarnak elérni ezzel? Tudják-e, ha egyirányúvá teszik a fejlődést, akkor instabillá válik a létünk?

Nagy bajnak találok azt, ha a tudomány és a vallás –hacsak nem államvallás, mint például a mohamedánoknál, ami erősen káros– „haragban” van egymással, és nem próbálja az egymás értékeit szinkronba hozni. A tudományos világ liberális gőggel elutasítja, ami nem látható, nem fogható, nem mérhető, pedig a fentiekben pár példával bizonyítottam, mennyire beszűkült az érzékelési határunk, és az erre épülő eszközrendszerünk is. Az emberiségnek tovább kellene lépni, transzcendálni kéne, mert a vallási alap, Isten, direkt módon nem bizonyítható. Ha a tudomány és a vallás nem működik együtt, akkor a tudomány erősen elzárja magát a 3D-n túli „friss levegőtől”, a világismerettől. Van olyan is, ami ma már látszik, hogy a nagy tudósok egy része eljut Istenig, de a javarésze megelégszik a középszerűséggel, és a maga parcionalitásában megpróbál kapaszkodni (a semmibe...), és ott foggal-körömmel védi az esetleg téves nézeteit is. A tudományos világnak állandóan le kéne bontani a falait, hogy újabb és újabb horizontokat lásson, de nem teszik, a háttérérdekek miatt erre nem is képesek, így nagy részük erősen megalkuszik azokkal, akik fizetik őket. Innentől fogva a tudatlanság, hogy milyen szintig megy el, az elkésztő. Be kellene látni azt, hogy *tudom, hogy nem tudok semmit*.

A mai tudomány fél attól, hogy az általa meghatározott, detektálható eszközökön kívül, olyan ismereteket, létsíkokat fedezzen fel, amelyeket az ő tudományos módszerével nem tud igazolni. Így sokszor még hipotetikus szinten se merik fölállalni, hogy a felismeréseket vagy a felmerülő kérdéseket a lét többi síkjába behelyezzék kérdésként, és megpróbálják más aspektusból megtalálni a megoldást. Ma merev gátakba ütköznek, mert félnek attól, hogy további bizonytalanság vagy bukás lesz a vége, ami ugyan előfordulhat, de átható győzelem is lehetséges.

Az új felé kell menni, s megfelelő módon közölni, nem úgy, hogy ez biztos és hogy így van, de ez is lehet egy alternatíva. Ha ilyen nyitottsággal közelítenének a különböző rezgések, létsíkok, Isten, szellemi világ és egyebek felé, akkor valószínűleg a tévedések sokasága ritkulna.

Legfőbb kívánságom mindig az volt, hogy megtanuljam az igazságot megkülönböztetni a tévedéstől, avégből, hogy tisztán lássam, miképpen kell cselekednem, s biztonsággal haladhassak előre ebben az életben.

– René Descartes

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 38 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetőek; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullespes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>